

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 9
MAREC - 2018

LE ENO JE POTREBNO

Dragi stanovalci Doma Marije in Marte, dragi prijatelji!

Pred nami je v tem letu zelo bogat mesec marec. Bogat, pa ne le za otroško zimsko veselje v snegu, pač pa tudi za nas, odrasle. In spet ne le za športnike, ki jim je zimski šport zelo pri srcu, pač pa za vsakega človeka, s takšnimi ali drugačnimi zanimanji in stvarmi, ki so mu v veselje.

Pred nami so številni prazniki, tako za žene (dan žena) kot može (40 mučencev), praznik Gospodovega oznanjenja Mariji in praznik sv. Jožefa. V tem mesecu bomo preživeli največji delež postnega časa in tako imeli največ priložnosti za vztrajno rast v zatajevanju svojih neurejenih želja in v iskrenem prizadevanju za opravljanje dobrih del ter za molitev križevega pota. Del postnega časa bo tudi tiha – papeška nedelja in za njo že spomin Jezusovega vhoda v Jeruzalem – cvetna nedelja, ki odpre vrata velikemu tednu pred veliko nočjo. Velikonočno tridnevje, tako veliki četrtek kot veliki petek in velika sobota bodo za vsakega izmed nas priložnost podoživljanja Jezusove poti trpljenja, smrti in vstajenja. Nato bomo veličino Njegovega poslanstva za naše »odrešenje in življenje«, ki nam ga je s tem podaril, izrazili z velikonočno zmagoslavno procesijo v župniji. Da pa bi naša postna priprava pripeljala do zmagoslavnega srčnega vzklikanja ALELUJE, pošiljam nekaj priporočil, ki vam morejo pomagati na poti za doseg pristnega velikonočnega veselja. S. Theresa Aletheia Noble piše za postni čas takole: In Gospod je rekel satanu: »Glej, vse, kar ima, naj

bo v tvoji roki, le nanj ne izteguj svoje roke!« (Job 1,12) V postu se počutim kot Job. Zdi se mi, kot da bi Bog malce spustil hudiča z verige in v mojem duhovnem življenju povzročil kaos. Toda Bog ne dopušča ničesar, kar ne more uporabiti v dobro: celo skušnjava in napade hudiča lahko uporabi za naše spreobrnjenje, preobrazbo in svetost. Tu je nekaj primerov, ki sem jih prepoznala, in spodbud, ki se mi zdijo koristne. Ste tudi vi v tem postnem času izkusili katero izmed teh skušnjav?

Skušnjava raztresenosti – Čistost srca pomeni želeli si eno stvar. (Soren Kirkegaard) Post lahko hitro vodi v to, da si naložimo preveč stvari hkrati in obenem ne opravimo nobene. Hudič nas hoče bodisi utopiti v pokori ali takoj spodbuditi k temu, da obupamo in odnehamo. Post nas mora pripeljati bliže k Bogu, ne k našim dejavnostim, ne glede na to, kako dobre namene imamo.

Skušnjava obsojanja – Napuh je angele spremenil v hudiče, ponižnost naredi ljudi za angele. (sveti Avguštin) Če smo po naravi bolj disciplinirani ali odločni kot tisti okoli nas, imamo skušnjava, da bi post preživel v presojanju sebe kot boljšega v primerjavi z drugimi. To je točno tisto, kar si hudič želi. Želi si, da bi mislili, da smo boljši kot drugi ljudje in da bi rastli v napuhu, kar je tisto, kar bi morali v postu obžalovati. Namen posta ni to, da postanemo popolni, odličnjaki, sodniki. Gre za to, da spoznamo, da smo celo z naravnimi darovi, ki nam jih je Bog dal, še vedno grešni in da zelo potrebujemo milost.

Skušnjava po samopoboljšanju – Post lahko hitro vodi v prizadevanje za končanje neke slabe navade, ki nas je pričela jeziti, namesto da bi nas približala Bogu. In hudič si želi, da bi se v postu vse vrtelo okoli nas, ne pa da padeš na kolena, dvigneš svoje roke k nebu in rečeš: »Gospod, tega ne zmorem sam! Gospod, pomagaj mi! Tako slab sem v izkazovanju ljubezni!«

Skušnjava razdeljenosti – Od kod prihaja razdeljenost? Od hudiča! Prosim, bežite pred notranjimi nesoglasji. (papež Frančišek) Razdeljenost je eno izmed hudičevih najljubših orodij. Uživa v tem, da med kristjani povzroča rivalstvo, zmedo, ljubosumje, jezo in paranojo.

Skušnjava malodušnosti – Skušnjave, malodušnost in nemir so blago, ki jih ponuja sovražnik. (sveti pater Pij) Hudič najbolj uživa v tem, da nas naredi tako nesrečne, kot je sam. In ve, da bomo, če smo malodušni, nagnjeni k temu, da manj sodelujemo z Božjo milostjo. Tako nas med postom lahko hudič skuša, da bi obupali nad tem, da bi živeli

spokorni duh tega časa. Ko smo torej malodušni, je to priložnost, da se Bogu zahvalimo z glasnimi kriki veselja, da nas je rešil naše hinavščine in greha. Če verujemo evangeliju, nima smisla, da bi se izgubili v malodušju. Celo v postu vemo, da je Jezus umrl, a je tudi vstal in zdaj sta nam veselje in milost na voljo, da se spremenimo in spreobrnemo. In Bogu hvala za to! Torej, dragi prijatelji, pogumno na pot boja, pa ne sami, temveč z Jezusom! Pri tem pa naj vam pomaga MOČ VSTALEGA ZVELIČARJA, ki je premagal hudobnega duha in strl moč uničujočega pekla!

Vsem skupaj in vsakemu posebej kličem: ALELUJA! Naj vam zarja velikonočnega jutra prinese upanje in veselje za vsak nov dan našega življenja!

sr Polona, uršulinka

Nočna izmena

Kdor ni delal ponoči, ne ve, kaj doživljajo delavci in delavke, ki jim je noč čas dela in velike angažiranosti.

Ko se svet odene v temo, nebo prekrijejo zvezde in vsak običajni človek po naravni poti občuti potrebo, da spočije svoje telo, se mnogi odpravljajo na delo. Predvsem po bolnišnicah, domovih in različnih varnostnih postajah je noč enaka dnevju. Številni ljudje prihajajo, odhajajo, odvijajo se aktivnosti, od katerih bi se nekaterim zvrtilo v glavi!

Sama sem vrsto let imela nočno delo kot medicinska sestra. In nočno delo je vendarle drugačno od vsakdanjega. Prvič: že sama tema naredi ljudi bolj nezaupljive, več je strahu in negotovosti. Drugič: občutek osamljenosti, saj sodelavci odidejo domov in naenkrat si odgovoren ne za dvakrat ampak trikrat več stvari kot podnevi! Stari so rekli, da »ima noč svojo moč,« in res je tako. Bolniki, ki trpijo, imajo največje težave navadno ponoči. Umirajoči imajo največji strah, da bodo sami in zapuščeni prav ponoči ...

Zato so osebe, ki delajo ponoči, nosilci upanja. Če te nežno poboža ena dobra roka; če je nekdo pripravljen opolnoči sedeti zraven tebe in

poslušati tvojo že tolikokrat izgovorjeno zgodbo o strahu; če nekomu ni težko tudi ob treh ponoči zamenjati umazano perilo in preobleči posteljo – takrat veš, da so ljudje, ki se ne bojijo teme, da so ljudje, ki si upajo tudi sredi trde teme imeti nasmeš na obrazu in toplo besedo. In takrat spet verjameš, da vse le ni tako črno, kot se zdi!

Najlepši trenutki nočne izmene so v prihodu jutranje zarje. Ko se začne daniti, ko tam na obzorju na vzhodni strani neba počasi postaja vse bolj svetlo, se tudi nam, nočnim dežurnim, zdi, da prihaja trenutek odrešenja. Prihaja nov dan, lahko bomo spet na novo začeli, vse bo lažje! Prihajajo sodelavci, s seboj prinašajo nove, sveže moči, odpirajo se nove rešitve! Celo, če je kdo umrl, v jutranji svetlobi njegov obraz izgleda umirjen, spočit po dolgem in težkem boju ...

Ko gremo v nočne izmene, nikoli ne vemo, kakšna bo noč – ali bo mirna in tiha, ali bo težka in polna nemira, borbe za življenje in še kaj ... Odhajamo v noč z zaupanjem, da tudi ponoči nad nami bedi Nekdo, ki mu nobena noč ni temna in nobena pomoč nemogoča. In velikokrat nam On pošlje angele varuhe v človeški podobi, ki so z nami, da lahko naredimo vse, kar se od nas zahteva, tudi nemogoče stvari! A hrepenenje po jutru v nas budi upanje, da se nekoč vsaka zgodba in vsako trpljenje konča dobro, tako kot je treba.

Emanuela Žerdin: duhovna misel RTV SLO

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16); Bog vsakega človeka kliče k svetosti;

p. Vendelin Vošnjak (umrl 18. 3. 1933)

God: 18. marec

»Svetnik je največja umetnina stvarstva. To je človeška duša na najvišji stopnji popolnosti. Vse naše prizadevanje mora biti usmerjeno v to, da bi to stopnjo popolnosti dosegli.« Tako je svojim redovnim sobratom, hrvaškim frančiškanom, polagal na srce p. Vendelin Vošnjak, ustanovitelj njihove province sv. Cirila in Metoda (1900). Svoje besede je potrjeval z zgledom svojega življenja in dosegel »junaško

stopnjo kreposti«, kar je bilo potrjeno z dekretom rimske kongregacije za zadeve svetnikov, ki so ga prebrali 18. decembra 2000 ob navzočnosti papeža Janeza Pavla II. Z uradnim naslovom 'božji služabnik' se naglo bliža oltarju.

Pater Vendelin Vošnjak bo 'hrvaški' svetnik, saj je škofijski postopek, s katerim se začenja pot do uradne razglasitve za blaženega in svetnika, potekal v Zagrebu, kjer je ta svetniški redovnik veliko let živel in kjer je pred sedemdesetimi leti – 18. marca 1933 zaživel za večnost. Zibelka pa mu je tekla na slovenskih tleh. Rodil se je 13. septembra 1861 v vasi Konovo pri Velenju in bil še isti dan krščen v župnijski cerkvi sv. Martina skupaj s svojim bratom, dvojčkom, ki sta jima oče Pavel in mati Ida Vošnjak izbrala imeni Mihael in Matej. Oče Pavel, izučen krojač, je bil potomec prednikov, ki so davnega leta 1520 pribežali v te kraje iz Bosne, zato so se pisali Bošnjak, iz česar je kasneje nastal priimek Vošnjak. Prvorojencema sta se zatem pridružila še sestra Marija in brat Vinko. Po smrti svetniške žene Ide se je Pavel drugič poročil in iz tega zakona se je rodilo pet otrok. Žena Antonija ni delala razlike med svojimi otroki in otroki iz prvega zakona. Družino je povezovala vsakdanja skupna molitev in življenje po Božjih zapovedih. Po končani osnovni šoli je Mihael odšel na Ptuj, kjer je kot duhovnik deloval njegov prastric, dr. Ivan Vošnjak. Pod njegovim varstvom in duhovnim vodstvom je tam končal nižjo gimnazijo. Že takrat se je v njem prebujal redovniški poklic; na svoj sedemnajsti rojstni dan (1878) je potrkal na vrata samostana manjših bratov (frančiškanov) v Zagrebu in dobil redovno ime Vendelin. Študij filozofije in teologije je z veliko vestnostjo opravil v Pečuhu in v Gradcu, kjer je 26. marca 1884 prejel mašniško posvečenje. Novo mašo je pel v rojstni župniji Sv. Martina v Velenju. Potem se je študijsko izpopolnjeval na univerzi v Innsbrucku. Mlademu patru so redovni predstojniki zaupali odgovorno nalogo: devet let je bil v Varaždinu in Zagrebu vzgojitelj redovnih klerikov, katerim je tudi predaval filozofijo. Zaradi globokega duhovnega življenja ter izrednih človeških in redovniških odlik je bil pri 32 letih izbran za provincialnega definitorja. Leta 1895 je postal gvardijan zagrebškega samostana. Ko je papež Leon XIII. leta 1897 predpisal prenovo frančiškanskega reda, je bil p. Vendelin brž pripravljen to prenovo izpeljati, čeprav so se mnogi redovniki temu upirali. Kot pooblaščen redovni komisar je obnovo vestno pripravil. Ko je bila leta 1900 ustanovljena samostojna hrvaška frančiškanska provinca sv. Cirila in Metoda, je p. Vendelin postal njen prvi provincial. Svoje redovnike je vodil z vztrajno odločnostjo,

povezano z milino in modrostjo, predvsem pa z osebnim prizadevanjem za svetost. Kasneje je bil še trikrat provincial, trikrat gvardijan na Trsatu, kjer je obnovil božjepotno cerkev in samostan (pred letom 1900 je Trsat pogosto spadal pod kranjsko/ljubljansko frančiškansko provinco in je veljal za slovensko božjo pot), in enkrat v Zagrebu. Tam je bil priljubljen spovednik in moder duhovni voditelj. Med njegovimi spovedanci je bil svetniški zagrebški pomožni škof Josip Lang (1857–1924), ki je p. Vendelina primerjal s sv. Janezom Vianejem. Ljudem je bil vedno na razpolago. Nekoč je na veliki petek prišla žena in prosila za spoved. Neki star pater jo je zavrnil: »Na veliki petek se spovedujejo samo čarovnice!« Pater Vendelin je to slišal in vzkliknil: »Kdo to pravi?« Patra je pokaral, ženo pa lepo spovedal. Moč za svoje delovanje je črpal v zbrani molitvi. Molil je kleče z razprostrtimi rokami. Bil je drobne postave in vse življenje bolj krhkega zdravja. Zaradi napornega dela in spokornega življenja »sta ga bila sama kost in koža«. Proti koncu leta 1932 je prišel s Trsata v Zagreb na zdravniški pregled. Ugotovili so, da ima raka na želodcu, metastaze pa so se že razširile po vsem telesu. Operacija je bila brez uspeha. V samostanu na Kaptolu v Zagrebu je vdan v božjo voljo in hrepeneč po Bogu, kateremu je vse življenje zvesto služil, 18. marca 1933, na predvečer praznika sv. Jožefa, odšel v nebeški dom.

Pripravila Marica

Živo občestvo

»Človeku ni dobro samemu biti!« V dobrem in slabem. Naslednja pričevanja kažejo na pomembnost Božjega občestva za posameznika in skupnost. Gradimo jo še naprej.

Zahvala Domu Marije in Marte

Ob nepričakovani in boleči izgubi moža Primoža se iskreno zahvaljujem VSEM mojim sodelavkam in sodelavcem za sočutno in nesebično finančno pomoč.

Še posebna zahvala gre kuharju Marku Mišelčiču za organizacijo in postrežbo ob pogrebu in sedmem dnevu.

Hvala ustanovi za Jožefovo dvorano.

Hvala za vse molitve. Hvala za objeme in lepe besede, ki mi jih namenjate. Vsem hvala!

Žalujoča Jasmina z otroki: Ožbejem, Nežo, Erno, Jernejem in Jakobom

Pismo g. Rafaela

Hvaljen Jezus in Marija!

Zelo me je prizadelo sporočilo o smrti Primoža. Izrekam svoje sožalje, ki ga, prosim, posredujte Jasmini in družini. Kakor veste, sem do 21. 1. doma, na Poljskem. Tukaj molim za pokojnega Primoža in njegovo družino. Primož je zelo rad prihajal k družinskemu verouku. Bil je mož molitve in si je zelo prizadeval, da bi sam živel po evangeliju in tudi, da bi cela družina živel po Božji volji, zato je skrbel za versko vzgojo otrok in v spoštovanju do Cerkve in duhovnikov. Bil je mož vere. V pogovoru z njim sem bil navdušen, da vera v Boga in cerkveno življenje zanj ni bila le tradicija in verska obveznost, ampak je v Cerkvi, evharistiji, sveti spovedi našel vir življenja, vstalega Jezusa Kristusa, ki daje moč za vsak dan. Sedaj verjamem, da popolno doživlja Božji objem ljubezni in usmiljenja. V soboto bom za njegovo dušo daroval sveto mašo. Skupaj z vami molim in sem duhovno povezan z žalujočimi. Naj Bog potolaži vse, jih napolni z upanjem in obriše solze.

Gospod, daj pokojnemu bratu Primožu večni mir in pokoj+

kpl Rafael

Primož med nami

Letos družinski verouk v naši župniji poteka tretje leto in že od samega začetka je bila družina Škerbec vključena v to obliko verouka. V tem času so se med nami spletla nova prijateljstva ali pa so se stara še okrepila. Ko smo pri katehezah skupaj iskali odgovore na različna življenjska vprašanja in razmišljali, kje smo na poti vere, je bil Primož vedno pripravljen z nami podeliti svoje osebne izkušnje, svoja spoznanja in izkustvo Boga.

Nenadna smrt Primoža nas je močno pretresla. Večer pred njegovo smrtjo so očetje skupaj pospravili jaslice pred kapelo sv. Jožefa in seveda je bil Primož zraven, tako kot je bil pri vseh »izrednih akcijah«. Pri katehezi smo še sedeli skupaj in razmišljali o čudežih v našem življenju, molili drug za drugega in skupaj peli. Primož je bil poln

hvaležnosti za svojo družino, za službo in tudi za vsak nov podarjeni dan, saj se je po dveh težkih zdravstvenih zapletih v preteklosti tega dobro zavedal. Bil je poln zaupanja v Božjo previdnost in načrt, ki ga ima s slehernim izmed nas.

Zato ne moremo razumeti, kako da ga je že nekaj ur kasneje Bog nenadoma poklical k sebi.

A kot smo pri katehezah že večkrat poslušali in skupaj razmišljali, Gospodove misli niso naše misli in Njegova pota niso naša pota. Nekoč bomo razumeli!

Bogu smo hvaležni, da smo smeli Primoža poznati, ga imeti v svoji sredi, tudi ob njem in z njim odkrivati lepoto in dobroto Boga, za njegovo pripadnost naši skupini, za vso pomoč ter materialne in duhovne darove.

Dragi Primož, pogrešali te bomo!

Družinski verouk

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Smreka

Smreka, ti lepo drevo,
lepa si, ko moj mik sije,
ko pozimi sneg te krije,
rado gleda te oko.

Ko buči po svetu piš,
mrz; vse, kar živi, pretresa.
Gola druga so drevesa,
ti prijazno zeleniš.

Marija Rupnik

Bil je petek in naše muce so imele cepljenje pri veterinarški Sonji. Ta mi je tudi omenila, da za malo večjega mešančka iščejo nov dom. Želela sem ga imeti! In to takoj!

Že naslednji dan sta bila pri meni. Oh, le kdo bi mogel zavriniti te pasje očke, polne žalosti in hrepenenja! Po Sonjinim pripovedovanju je njegov lastnik grdo ravnal z njim, zato mu je ušel v gozd. Lovci so ga nameravali ustreliti, a ga je ena dobra duša odpeljala v azil za živali.

Takoj sva postala prijatelja. Ni hotel ostati v stanovanju, zato je prvič prespal v garaži. Poklicala sem izdelovalca pasjih hišk v Celje in glejte: že naslednji dan – čeprav je bila nedelja! – so mi jo pripeljali. Tako je kuža dobil svoj domek!

Potem je šlo vse hitreje. Bil je cepljen, dobil je svoj čip, modro knjižico za vpisovanje ostalih podatkov in svoje drugo ime – MAKŠ. Tudi lepo ovratnico s povodcem sem mu kupila. Kar malo važen se mi je zdel, ko sva naslednje jutro šla na sprehod.

Minevala so leta. Maxi pa je med tem čuval hišo, muce in mene. Radi smo se imeli!

A prišla je bolezen in morala sem na operacijo v Ljubljano. Bila sem obupana. Le kdo bo poskrbel za moje štirinožce? Domačih ni bilo. Pri veterinarški sem se že zmenila, da jih bom dala uspavati. Bila sem trdno prepričana v to. A je prišlo veliko olajšanje! Sorodnica Vlasta in njena kolegica Alenka sta poskrbeli, da se je izteklo drugače! Skupaj skrbimo zanje ...

Še danes, po štirih letih, moj kuža in muce čuvajo hišo in čakajo na mojo vrnitev.

A kdaj bo to ... kako mi je hudo.

M. G.

Rožic ne bom trgala

Rožic ne bom trgala,
da bi vence spletala.
Mirno, svobodno, ljubo
po planinah naj cveto.

Ako bi jo utrgala,
rožica bi umirala,
glavico povabila,
sonca ne bi učkala.

Tudi jaz sem rožica,
v Božji vrtec vsajena.
Skrivam se zdaj tu, zdaj tam
utrgati se pač ne dam.

Ana Podobnik

Moja račka

Ko sem bila majhna, smo imeli pri hiši več živali. Zmeraj sem si kakšno zbrala za svojo in skrbela zanjo.

Ko sem bila stara sedem let, smo imeli pri hiši račke. Ata je kupil še majhne. Bilo jih je deset. Eno sem si izbrala.

Dokler niso zrasle, so bile samo na dvorišču. Pripravljali smo jim hrano. Dobivale so trdo

kuhana jajca, razrezana na koščke in na drobno razrezan radič. Ko pa so odrasle, so dobivale radič, posut s koruzno moko ali otrobi in polit z vodo. To so zelo rade jedle. Hodile so za nami v račjem redu. Mojo račko sem večkrat pestovala.

Ko so zrasle, smo jih odpeljali k malemu bajerčku na Brinje, ki je bil kakih tristo metrov od hiše. Na Brinju je bilo temno, ker so ga s treh strani obdajali griči, porasli z gozdom. Tu je raslo brinje.

Na Brinju smo tudi prali, saj je bila tam poleg bajerčka še »štirna« (vodnjak), v katero je bil napeljan izvir. Tudi sama sem tam večkrat izpirala perilo.

V bajerčku so bile drobne ribice in žabe. Račke so veselo plavale, se postavljale na glavo in lovile. K bajerčku so v račjem redu odkorakale že zjutraj po zajtrku kar same. Bile so tam do večera, ko so same prirācale nazaj na večerjo in spat. K bajerčku smo jih šli večkrat pogledat. Čudili smo se: tako blizu gozda so bile, pa jih ni nikoli odnesla lisica.

Spale so v kurniku, skupaj s kurami. Kurnik je bil na dvorišču zraven drvarnice.

Ko so bile račke stare dve leti, jih je ata začel pobijati, da smo imeli meso. Prosila sem, da moje ne ubije. Uslišal me je. Nekega dne zjutraj, ko sem kokoši in račke spustila iz kurnika, moje račke ni bilo več. Zajokala sem. Mama pa mi je povedala, da je niso ubili, ampak da so jo dali za dobiček za srečelov »za veselico«. Rekla je: »Tako bo še živela.« Potolažila sem se.

Karolina Medvešček

SPOMINSKE DROBTINICE

Gospodinjski utrinki v Domu Lazar

V postnem času si marsikdo izmed nas postavi neke meje. Nekateri se odpovejo mesu, drugi alkoholu, cigaretam, zabavam ... Nekateri pa se odločijo, da bodo v tem času še posebno dobri do tistih, ki so pomoči najbolj potrebni.

V našem Domu oskrbujemo tudi gospo Frančiško Trček Pečirer. Njen sin Janez je zelo dejaven že kot prostovoljec v Domu, a v postnem času si je zadal še dodatno nalogo. V tem času je enkrat tedensko kot oddelčni kuhar na gospodinjskem oddelku razvajal naše stanovalce. Skupaj so ustvarjali preproste, a slastne sladice, kot so vinski šodo z belim in rdečim vinom, pečena jabolka z orehi in smetano, ameriške in tudi navadne palačinke z različnimi nadevi z borovničevim prelivom.

V času šolskih počitnic pa sta se mu pridružila tudi dva mlada kuharska pomočnika. Lahko rečem, da je bilo to res pravo medgeneracijsko sodelovanje, ki predvsem osrečuje stanovalce in njihov vsakdan spremeni v prijetno, predvsem pa v sladko dogodivščino. Želim si, da bi

si v naslednjem postnem obdobju še kdo naše stanovalce izbral kot izziv, da z njimi duhovno raste, da jim služi.

Terezija

Skupina stanovalcev za kakovost (E-Qalin)

V našem Domu že drugo leto poteka E-Qalin. Imamo vodstveno skupino, skupino zaposlenih in skupino stanovalcev. Vsaka skupina posamično odloča, kako se določen kriterij, določen problem lahko izboljša.

Skupina stanovalcev, ki obsega 10 članov, se je zbirala ob petkih v Lazarju, v 5. nadstropju, ob 13. uri. Stanovalci so bili pridni in so redno rihajali na srečanja. Vedno so imeli konstruktivne predloge in zelo inovativne ideje.

Celotni skupini se zahvaljujem za izjemno sodelovanje in pripravljenost na spremembe. Hvala vam. Se vidimo spet naslednje ocenjevalno obdobje.

Terezija

TAKE LUŠTNE

Pustni torek v DMM in vrtcu

V torek, 13. 2., smo se v Jožefovi dvorani zbrali otroci in vzgojiteljice Miklavževega vrtca ter stanovalci Doma Marije in Marte. Skupaj smo imeli pustno rajanje, da bi odgnali zimo. Plesali smo, peli, se zabavali ... zunaj pa je sneg še kar naprej padal in padal. Ampak, nismo se vdali.

Z otroki Zelene sobe smo po rajanju obiskali stanovalce, ki niso mogli priti na pustno zabavo. Z njimi smo se pozdravili in jih vprašali, če so bili maškare, ko so bili še otroci. Stanovalci so povedali, da so se v preteklosti za pusta narobe oblekli in tako postali maškare.

Otroci so stanovalcem polepšali dan s Pustno pesmico za pet prstov, ki si jo lahko preberete spodaj.

Es t era Stojko

TA JE REKEL, DA BO KLOVN.

TA BO RAJE VELIK SLON.

TA BI RAD BIL KROKODIL.

TA PA SE BO LE UMIL.

TA OSTAL BI KAR DOMA –

NOČE BITI MAŠKARA.

Oranžna soba

V Oranžni sobi smo januarja dva otroka oddali naprej, v Zeleno sobo, dobili pa smo tri mlajše otroke, ki so pri nas upihnili 2. svečko, tako da smo sedaj vsi dopolnili dve leti.

Za to starost je normalno, da se načrtno ukvarjamo z navajanjem na osebno nego (umivanje rok, obraza, preusmerjanje iz plenice na uporabo kahlice in stranišča, brisanje nosu ...). Počasi napredujemo pri spretnosti nošenja hrane v usta, seveda s priborom, kar sploh ni tako lahko. Tudi skodelica se tako rada zvrne, kar sama od sebe. Samo malo pogledaš stran, se obrneš in ... ojoj, pa skoči in vse izlije iz sebe ☺.

V januarju nas je obiskala medicinska sestra, ki je otrokom predstavila skrb za zdravje, pregnala strah pred nekaterimi pripomočki, ki jih je prinesla s seboj in so jih otroci lahko prijeli, poslušali srček, pokazala je merjenje pritiska, uporabila je gaze in povoje. Bilo je zelo zanimivo in gotovo bo pri marsikom stiska nekoliko manjša, ko bo treba k zdravniku.

Na pustni torek pa se je zgodilo nekaj čudnega ... Naših otrok sploh ni bilo v vrtec. Prav nobenega ni bilo. Niti mene in Brede. Pa vendar je bilo v sobi zelo živahno. Tam so bile tri pikapolonice, kokoš, Miki miška,

jagoda, krokodil, medved, kuža ... Maškare so ena drugo opazovale, se poskušale prepoznati, kaj predstavljajo. V dvorani so imele ples skupaj z maškarami iz ostalih sob, kot se za pusta spodobi, posladkale so se s krofi. Dobro voljo so ponesle tudi v Dom, med oskrbovance, ki niso mogli v dvorano, zato so naredile obhod po sobah. Oskrbovanci Doma so bili veseli in hvaležni. Tako so maškare njim in sebi polepšale dan.

V februarju smo imeli prav posebno popoldne v naši sobi. K nam smo povabili starše, s katerimi smo se družili in skupaj ustvarjali. Pripravili smo dve delavnici; v prvi so otroci in starši skupaj s čopiči barvali lesene kocke (ostanke nepobarvanega lesa iz mizarske delavnice), ki jih že od jeseni uporabljamo za igro. Vsak je lahko

barval kocke po svoji želji; tako so nastajale enobarvne, pisane, poslikane, vse je bilo dovoljeno in nikakor nisi mogel narediti nič narobe. Paziti pa je bilo treba, da nismo naredili (pre)velike packarije ☺. V drugi delavnici so otroci s svojimi starši gnetli in oblikovali slano barvno testo. V obeh delavnicah je bil poudarek na druženju, sodelovanju, skupnem ustvarjanju, dogovarjanju, tudi skupnem pospravljanju, čiščenju barv s čopičev, lijakov, kljuk, miz ... Vzdušje je bilo sproščeno, soba polna, otroci razigrani in veseli, da so tokrat tudi starši z njimi, da so tudi oni barvali, da so z njimi delili del doživetij v vrtcu. Hvala staršem za udeležbo, sodelovanje, pripravljenost, igrivost, pomoč. Se vidimo še kdaj.

Joži Maček

Babica se je na smrtni postelji pogovarjala z vnukinjo: »Stara sem in lahko vsako minuto umrem, zato bi rada, da ti podeduješ mojo farmo, na kateri je vila, traktor, kmečka hiša, nekaj glav živine in 22,389,630.00 dolarjev ... za vse to sem zelo garala.«

»Wow,« reče vnukinja, »hvala, babi, saj sploh nisem vedela, da imaš farmo in vse to bogastvo. »Kje pa je?«

Babica pogleda vnukinjo in reče: »Na Facebooku.«

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- SREDA, 7. 3. 2018, ob 15.30: Zagriški fantje v Jožefovi dvorani;
- TOREK, 13. 3. 2018, ob 15. uri: potopisno predavanje v JD;
- SREDA, 14. 3. 2018, ob 9.30 uri: PZ Društva inval. in upok. Logatec;
- ČETRTEK, 15. 3. 2018, ob 13. uri: Silvine sladke dobrote;
- ČETRTEK, 15. 3. 2018, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 15. 3. 2018, ob 19. uri: predavanje za odrasle v JD (Simon Potnik);
- SREDA, 21. 3. 2018, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- SREDA, 21. 3. 2018, ob 9.10: kino v Jožefovi dvorani;
- SREDA, 21. 3. 2018, ob 16. uri: Mešani PZ Logatec;
- ČETRTEK, 22. 3. 2018, ob 9. uri: izdelava butarice;
- PONEDELJEK, 26. 3. 2018, ob 15. uri: praznovanje materinskega dne v JD;
- ČETRTEK, 29. 3. 2018, ob 9. uri: barvanje pirhov;
- ČETRTEK, 29. 3. 2018, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

*Frančiška Cempire
Julijana Puc*

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

V eni minuti naštejite 10 predmetov, ki jih najdemo v kuhinji:

_____, _____, _____,
_____, _____, _____,
_____, _____, _____, _____.

V eni minuti se spomni 10 imen na črko A:

_____, _____, _____,
_____, _____, _____,
_____, _____, _____, _____.

V eni minuti naštejite 10 predmetov, ki jih uporablja zidar:

_____, _____, _____,
_____, _____, _____,
_____, _____, _____, _____.

SMEJALNICA

NEPOTREBEN

»Mamica, kdo prinese otroke?« »Štorklja.« »Kdo nas varuje pred tatovi?« »Policija.« »Kdo pa je zgradil našo hišo?« »Zidarji.« »Mami, kaj pa če se poškodujem?« »Pomagali ti bodo zdravniki.«

»Kaj pa, če bo zaradi dežja v naši kleti poplava?« »Potem bomo poklicali gasilce, da bodo izčrpali vodo iz kleti.« »Kako pa dobimo sadje in zelenjavo?« »Kmetje ju pridelajo in nam ju prodajo. »Kje pa dobimo meso?« »Mesarji zakoljejo živali.«

»In zakaj potrebujemo očka?«

V BOLNIŠNICI

Direktor psihiatrične bolnice je k sebi poklical bolničarje in jih vprašal: »Ste ulovili vseh osem pacientov, ki so ušli ob požaru?« »Kako osem?« se oglasi eden od bolničarjev. Nazaj smo jih pripeljali 23.«

Zbrala M. Č.